

השותפין פרק ראשון בבא בתרא

פז.

עין משפט
נר מצוה

קלא א מיי פייג מהל'
תפלה הלכה ו ועיין
בהשגות סמוג עשין יט
טוש"ע א"ח סי' תכח סעיף
ז [ונברר אלפס פרק ד'
דמגילה דף רע]:

תורה אור השלם

- [illegible]

מסורת הש"ס

(א) מנחתו לך, (ב) נשם אִימֶךָ
(ג) [נשם לִימֶךָ], (ד) [נשם בִּימֶךָ]
וְאִמְצֵא יַעֲקֹב דְּרֹחִיב בִּי
וְיִרְדָּה לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ שָׂהָא
יִמְבִּיעַ עֵינַי שְׂנֵשׁ שָׂהָא
מִבְּעוּרֵי רֹחַה עֲבֻרֵי
כִּי, (א) לְעֵילִיד דְּ, (ב) וְיִצְמֵת
מֵטָא, (ג) מְכֻרָה, (ד) לְמַקְטָרִים,
נִסְכָּא: לְמַקְטָרִים,
(ט) כְּבֵם, (י) זָלַל נִסְכָּא וְיִצְמֵת
מֵטָא: (כ) יִצְמֵת יִצְמֵת
יִצְמֵת, (ג) כִּן יִצְמֵת דְּרִישִׁי
הַדְּבָרָא וּבִמְנוּחָא, (ד) אֲזַל מְנִיחָא
כֵּן: דִּישׁ מִנָּה כְּתוּב דְּכֵן וְזֵה
כְּשֵׁם שִׁירָא, (א) סוּף פִּי
וְיִרְאָה

גליון הש"ס

גמרא מבאן ואילך כתב
יהושע. עי' (מגילה) [מכות]
דף יא ע"א: תוס' ד"ה פ"ה
כו' דהא ידמיה. עיין
בתשובות נודע ציודה מ"ת
חא"ח סימן קו:

זגהות הב"ח

(א) גמ' עד כאן הקב"ה אומר ומשה כותב כל' ומינית אומר נמחק: (ב) רש"י ד"ה ל"א הכי גרסין למתניתא וכו' בני קרח הוא. וגרסין כאן קא חשיב אברהם וקא חשיב איתן והאמר רב כו' ומשני איתן האזרחי דקא חשיב הכא יעקב דכתבי ביה ויזרח לו השמש הס"ד:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

- א. ויג' עד ולו. ויטב"ל.
ב. שאין עומד עם הקורא
שליח ציבור שמחזן עליו.
ג. כדי שלא יהיה ניכר
שהדושה הוא כתבן.
ד. ר"ל אמר איוב
מנגס.
ה. מיה, מחולפת שטתיה
דר"ל. דתמן אמר ר"ל
בשם בן קפרא בימי
אברהם היה, והכא אמר
איוב לא היה, מאי לא היה,
ביסורים שנכתבו עליו.
נראהם רבה סוף פרשה ור"ל.
ו. אלא ש.

יבין גרשום

ליום השבת שנאמר בשביל
אדם הראשון ועל ידי [']
זקנים הני דקא חשיב (א)
ולבר מאדם הראשון ה' (ב)
' כולוהו קצבו
בר מזמוריהן: וסיעתו.
לתלמידיו. ויהושע דבוי
חיים עז לו. כלומר הוא
הימים עברו בדברי הימים
מאדם הראשון עד עצמו:
הואיל ואשתני. משאר תורה
שהללו נמי משאר דרמז:
אשתני. כתי' משאר תורה
ידרשו קרא אותו ולא שנים.

חוקיה וסיעתו. בני דורו שהאריכו ימים אחריו: **כצבו ישיעיה.** שהרגו מנשה^ה ולא כתב ספרו שלא היו הנביאים כותבים ספריהן אלא לפני מותם: **משלי קהלם.** דכתב בספר משלי (כה) אשר העמיקו אנשי חוקיה וגו' ועל שחוקיה גרם להם לעסוק בחזרה דלאמרינן צחלקן (סנהדרין 97

(ד:) גען חרב על פתח בית המדרש
 כו' נקרא הדבר על שמו: **אנשי**
כנסת הגדולה. חגי זכריה ומלאכי
 ורובצל ומרדכי וחזריהס' **רפבו**
יחזקאל. שגמנבא בגולה ואיני יודע
 למה לא כתבו יחזקאל שגמנו אלם
 מפני שלא נחנה נצואה ליכתב בחוזה
 לארץ וכתבום אלו לאחר שבאו לארץ
 וכן ספר דניאל שהיה בגולה וכן מגילת
 אסתר ושנים עשר ממוך שהיו
 נצואותיהם קטנות לא כתבום הנביאים
 עמאם איש איש ספרו ובאו חגי זכריה
 ומלאכי וראו שרוח הקדש מסתלקת
 שהיו הם נביאים אחרים ועמדו
 וכתבו נצואותיהם וזכרום נצואות
 קטנות עמם ועשאום ספר גדול שלא
 יאכלו מחמת קטנם: עד לו. עד
 שיהם עממו: **מסייע לי' כו' עד שיהם**
עממו. שכתב דברי הימים עד שיהם
 בו את עממו: **ומאן אסקיה**. מי סימנו:
הניא כמאן דאמר. כל"ה הך דקמני
 לעיל [ד:] יהושע כתב ספרו ושמונה
 מפסקים שכתביו אחרי כי הניא תנא
 דלקמני דאמר נמי יהושע כתב:
דסניא. פלוגמא דתנאי בהאי וימת שם
 משה כו': כמו **שנאמר להן כו'**. אכולה
 מילתא קאי דקאמר הק"ה אומר
 ומשה כותב כמה שמנינו שהנביאים
 כותבים מפני רבם: **יחיד קורא אותן**.
 כלומר אין מפסיקין בהן: **לימא ר"י**
היא. דאמר לא כתבם משה לפיכך
 שגמנו משאר התורה ודלא כר"ש:
הואיל ואישתנו. לכתוב דמעא אישטנו:
ואוימא יעקב כו' לא גרסינן לה:
 ל"א (י) גרסינן [למתניתא] דלעיל [ד:]
 במניינא דעשרה וקנים דקא חשיב
 אברהם ואיתן האורחי ולא קא חשיב
 אסף דקסבר משלשה בני קרח הוא:
והא אמר רב כו'. גבי ויחכם מכל
 האדם מאיתן האורחי וגו' (מלכים
 א' יא) איתמר וכן הך דימנא זה משה
 האיתמר דהוא קרא איתמר דכמני צד
 והימן וכלכל וגו' [ד"ה א:] **פרי הימן הוו**.
 משכיל להימן האורחי (תהלים פח) הימן
 אחרינא הוה: **ששנותיו נעץ**. איוב
 שהאריך ימים רבים: **משל סיה**. ללמוד
 ממנו תשובות למקטרגים^א על מדת הדין
 ואיין אדם נתפס על זערו: **איש היה**.
 אלמא הוה: **אלא מעתה ולרש אין כלל**
וכו'. וסיפיה דקרא ותהי לו י' לכתב:
 מי הוה. משום דכמני ותהי:
 אימא

ועל ידי שלשה בני קרח ירמיה כתב ספרו וספר מלכים וקנינות חזקיה וסיעתו כתבו (ימש"ק סימן) ישעיה משלי שיר השירים וקהלת אנשי כנסת הגדולה כתבו (קנדר"ג סימן) יחזקאל ושנים עשר דניאל ומוגילת אסתר עזרא כתב ספרו ויחס של דברי הימים עד לו מסייעא ליה לרב דאמר רב יהודה אמר רב לא עלה עזרא מבבל עד שיחס עצמו ועלה וזאן אסכיה נחמיה בן חכליה אמר מר יהושע כתב ספרו שמונה פסוקים שבתורה תניא כמאן דאמר שמונה פסוקים שבתורה יהושע כתב⁶ דתנ' ירמיה שם משה עבד ה' אפשר משה⁷ (מת) וכתב וימת שם משה אלא עד כאן כתב משה⁸ מכאן ואילך כתב יהושע דברי ר' ואמרי לה ר' נחמיה אמר לו ר"ש אפשר ס"ת חסר אות אחת וכתבי² לקוח את ספר התורה הזה אלא עד כאן הקב"ה אומר (6) ומושה אומר וכתב מכאן ואילך הקב"ה אומר ומושה כותב בדמע כמו שנאמר להלן³ ויאמר להם ברוך מפיו יקרא אלי את כל הדברים האלה ואני כותב על הספר בדיו כמאן אזלא הא דא"ר יהושע בר אבא אמר רב גידל אמר רב⁴ שמונה פסוקים שבתורה יחיד קורא אותן לימא⁵ (ר"י היא) ודלא כר"ש אפילו תימא ר"ש הואיל ואשתנו אשתנו: יהושע כתב ספרו והכתיב¹ ירמיה ויהושע בן נון עבד ה' דאסכיה אלעזר והכתיב⁵ ואלעזר בן אהרן מת דאסכיה פנחס שמואל כתב ספרו והכתיב⁶ ושמואל מת דאסכיה גר החוזה ונתן הנביא דוד כתב ספר תהלים על ידי עשרה זקנים וליחשוב גמי איתן האזרחי אמר רב איתן האזרחי זה הוא אברהם כתיב הכא⁷ איתן האזרחי וכתבי התם⁸ מ' העיר ממזרח צדק [וגו'] קא חשיב משה וקא חשיב הימן והאמר רב הימן זה משה כתיב הכא הימן וכתבי התם⁹ בכל ביתי נאמן הוא תרי הימן הוו משה כתב ספרו ופרשת בלעם ואיוב מסייעא ליה לר' לוי בר לחמא דא"ר לוי בר לחמא¹⁰ איוב בימי משה היה כתיב הכא¹⁰ מי יתן אפוא ויכתבון מלי וכתבי התם¹¹ ובמה יודע אפוא ואימא בימי יצחק דכתיב¹² מי אפוא הוא הצד ציד ואימא בימי יעקב דכתיב¹³ אם כן אפוא זאת עשו ואימא בימי יוסף דכתיב¹⁴ איפה הם רועים לא ס"ד דכתיב מי יתן בספר ויוחקו ומושה הוא דאיכרי מחוקק דכתיב¹⁵ וירא ראשית לו זמר איוב בימי מרגלים היה כתיב הכא¹⁶ איש התם¹⁷ היש בה עץ מי דמי הכא עוץ התם ישנו לאותו אדם ששנותיו ארוכות כעץ ומגן קמיה דר' שמואל בר נחמני וייתיב וקאמר איוב א"ל עלך אמר קרא איש היה בארץ עוץ כל כי אם כבשה אחת קטנה אשר קנה ויחיה בא גמי משל בעלמא א"כ שמו ושם עירי למיה יהו איוב מעולי גולה היה ובית מדרשו במבריא משה שונכסו ישראל למצרים ועד שיצאו

הוא יכול לעמוד בהן דאי סבר האי אמורא דאיוב היה יכול לעמוד בהן לדיק שהיה יכול לעמוד באותן יסורים:

וַעֲלֵ יְדֵי שְׁלֹמֹה וְעַל יְדֵי בְנֵי קְרָח. לפי הספרים דגרסי שלמה ז"ל
לספק הוה משלמה בני קרח והוא אצראסף ולספרים לז"ג שלמה
עלה הוה אסף אצראסף אלא אסף הוה המסוררים ו"א ומהנהו
דלא גרסי ליה אמאי לא חשיב ליה הא חבי (ע) לשלמה אלהים
משפטי דגרסי **וְעַל יְדֵי דְדָוִד וְהַתְּפִלָּה**

וְגַל שְׁלָמָה תִּדְעַה דְּכִתִּיב בְּסוֹף הַמִּזְמוֹר
 וְגַל חַפְלוֹת דְּדוּד וְחֵלֶם לְסַפְּרִים דְּגִרְקִי
 וְשִׁלְמָה הַכְּבִיד כְּלוּ חַפְלוֹת דְּדוּד וְ"ל לִפִּי
 סָפְּסִימוּ דוּד וְהֵא דְכִתִּיב גַּמִּי שֶׁכֶּן
 חַפְּלוֹת וְשִׁלְמָה דְּדוּד כְּמוּ כֵן אֲמַרְדּוּ אִיר
 מִשֶּׁמֶשׁ עֶשְׂרֵה מַעֲלוֹת דְּדוּד אֲמַרְנָן וְשֶׁ
 סַפְּרִים דְּקֵא חֲשִׁיד אֲבִרְסֵה וְחִתְנָן
 אֲזֹאזְחֵי וְגִרְסֵי לְקִמְנָן דְּקֵא חֲשִׁיד אֲבִרְסֵה
 קֵקֵא חֲשִׁיד חִתְנָן וְהֵאֲמַר רַב חִתְנָן
 אֲזֹאזְחֵי הוּא אֲבִרְסֵה וּמַשְׁנֵי חִתְנָן
 אֲזֹאזְחֵי דְּקֵא חֲשִׁיד הֵכָּא יַעֲקֹב וְקִשְׁיָה
 הֵאִי גִירְסָא דְּמִנְמָא לֵן דְּדוּד כְּתִב סַפְּרוּ
 וְגַל יֵידוּ אֲבִרְסֵה כִּיּוֹן לִדְחִין הֵאֲזֹרְחֵי
 וְאֵל חֲשִׁיד אֲבִרְסֵה: **יְרֵמְיָה חֲתָב**
סַפְּרוּ וּסְפֵר מַלְכִּים. וְהֵאִי דִלָּא כְּתִב
 שְׁעִינָה דְּהִיָּה קוֹדֵם יְרֵמְיָה סַפְּר מַלְכִּים
 פִּי שְׁנֵהֲרָג וְלֵא הִיָּה בְּסוֹף מַלְכִּים
 וּמוֹנַשֶׁה וְחִילָן (לִפִּי שְׁנֵהֲרָג) וְחִפְּלוּ
 סַפְּרוּ לֹא כְּתִב: **חֻזְקִיָּה וְסִיעִתוֹ**
תִּבְטֹב יִשְׁעִיָּה. לִפִּי שְׁחֻקֵּי גֵרִם לֵהֵם
 עֲסוֹק בְּתוֹרָה נִקְרָא הַדָּנָר עַל שְׁמוֹ
 וְזֶל הוּא לֵא כְּתִב שְׁחִיָּה מֵת קוֹדֵם
 יִשְׁעִיָּה דְּמַשֶּׁה "סָן בְּתוֹ הֲרָג
 יִשְׁעִיָּה: **עַד** כִּי פִּישַׁר רַ"ח עַד
 סַפְּרוּ וְלֹא חֲשִׁיד בְּנֵי יְהוֹשֻׁעַ (דְּהִיָּה)
 וּמַסִּיעַ לִרְב שִׁיחָם עֲזָמוּ וְעֵלָה
 יִשְׁחִיחֻם עֲזָמוּ כְּתִב לִפְנֵי זֶה הַסַּפְּרוּ
 קִשְׁיָה לִפְרִישׁוֹ דְּהִלֵּל עַד וְלֹא בִּיּוֹרִי":
פ"ה יְחִיזְקִיאֵל לֹא חֲתָב סַפְּרוּ אֲפִי
שְׁחִיָּה בְּחֻצָּה אֲרָמִי. וְקִשְׁיָה דְּהֵא
 יְרֵמְיָה גַּמִּי בְּחֻצָּה לֵאחֲרַי וְהֵאֲמַר שְׁחִילָן
 וּמַלְכִּים וּמוֹנַשֶׁה סָן כְּתִב נְצוּחוֹת וְלֹא
 מִנְיָנו שְׁחִיר יוֹתֵר לֵאחֲרַי יִשְׂרָאֵל:

שמונה פסוקים שבתורה. ה"ה.
משום היה מזרין מאלן
לקרות לאחד אותן ח' פסוקים שלא
קורא עמו שלים צבור^א ואין נראה
ר"מ דהא כל התורה כולה נמי מקרא
קורא דבמנין בגמ' (דף פא:) אלא
נשים יאלו ואומר בגמ' תנא מה שאין
בין צבורה ואומר ר"מ^ב דחיד קורא
ללא הפסקה שלא יקראו שנים זה ד'
פסוקים זה ד'^ג ומה שרובים עמה
קורא שנים (בכל התורה) אומר ר"מ
נדי' שלא יצאיים מי שאינו יודע לקרות
עצמו טענין שמנניו במסכת ביכורים
פ"ג (מ"ז) דתנן כל מי שידע לקרות
קורא בעצמו ושאינו יודע לקרות מקרין
פניו נמנעו מלהציא ביכורים התקינו
לשחיו מקרין את מי שידע לקרות ואת
מי שאינו יודע לקרות והא דאמר
ירושלמי צמגילה רבי שמואל בר רב
נחמק על לבי כנישתא וחוץ חתמי
קאים וקורא ולא קאי בר איניש חסוי
ל"ל אסור כשם שנתנה תורה על ידי
מסרור כך אנו רצויין לנהוג בה על
ידי סרסור אע"ג דמשמע שחון עומד
אלל הקורא לא שיקרא עמו אלל עומד
ויקרא אותם שיש להם לקרות כדי
שמתנתן תורה על ידי סרסור ועוד אומר
ר"מ דכחל להיות שגלה מסייע על צנחם
הא דמשמע דבמנין שלא יקראו שנים
היינו שניהם שזין צחול רס:

א. אמר הכתוב שבאו עליו ^ה להודיעך
 ס. א"כ מאי קאמר שמו ושם עירו

בלעם
למאן דאמר איוב בימי משה הוה. שדומה לעץ נקי
ימא שהיה כשיעור שהיו ישראל במצרים והכי הוא

(א) נראה דרבינו גרס גם וע"י שלמה וכמו שהוצא בתוס' ולפיכך הוצרך לומר דקחשיב י' לצד מאדס הראשון: